

CHƯƠNG 26:

Một ngày mới bắt đầu.

Vân Lâu nhận thấy môi tình chợt đến cuồng nhiệt và say đắm hơn môi tình trước rất nhiều. Sáng hôm sau vừa tỉnh giấc, điều mà Vân Lâu nghĩ đến trước nhất là Tiểu My. Nhìn bức họa Hàn Ni treo trên tường, chàng không hiểu tại sao mình chẳng còn tình cảm hồi tiếc nữa mà thay vào đó là thứ tình cảm thật tự nhiên. Đứng trước ảnh của Hàn Ni, Vân Lâu tự hỏi:

- Phải chăng đây là sự sắp đặt của nàng?

Và chàng nhớ lại câu hát của Hàn Ni.

“... Sợ anh buồn trong cô đơn em sẽ trở về...”

Đúng rồi! Đúng là sự sắp xếp của người chết. Vân Lâu cố tin như vậy, chàng quên hẳn chuyện mình là một kẻ vô thần. Môi tình của Vân Lâu và Tiểu My đây những dữ kiện huyền diệu. Tại sao lại có sự gặp gỡ tình cờ một người con gái giống nàng như đúc để nối lại môi tình đã mất? Đúng là sự kỳ duyên. Nỗi vui vượt cả mây cao, ta phải cúi đầu chào thua sự sắp đặt của thượng đế.

Suốt một ngày đầu óc mê man như người sống trong mộng. Đang giờ học đột nhiên chàng huyết sáo và nôn nao không chịu được, phải bỏ lớp lên xe buýt chạy thẳng đến đường Quảng Châu.

Kể từ phút đưa Tiểu My về nhà cho đến giờ chỉ có mấy tiếng đồng hồ, mà Vân Lâu tưởng chừng như bao nhiêu thế kỷ. Mọi chuyện xảy ra ngày qua như một giấc mộng, chàng phải đến ngay để rõ hư thực thế nào.

Tìm được nhà Tiểu My, một ngôi nhà nhỏ có đôi cổng màu xanh đúng như hình ảnh ngày hôm qua chàng trông thấy, như vậy là thật rồi! Tiểu My không phải là nhân vật trong truyện liêu trai. Nhưng... giả sử bây giờ ta đưa tay lên bấm chuông, không gặp Tiểu My mà chỉ thấy một bà lão móm sọm lụm cụm bước ra ngạc nhiên:

- Tiểu My Tiểu My nào? Già chăm sóc ngôi nhà hoang này đã mười mấy năm trời, có ai tên Tiểu My đâu?

Không hiểu lúc đó chàng sẽ xử trí ra sao? Đầu óc rối rắm, Vân Lâu lấy hết can đảm còn lại đưa tay lên bấm chuông, thấp thỏm chờ đợi. Một lúc thật lâu mà chẳng thấy ai ra mở cổng. Vân Lâu càng bối rối, bấm thêm mấy lượt nữa. Có tiếng động bên trong nhà, rồi cửa mở. Người ra mở cửa không phải là Tiểu My mà đúng là một bà lão già khom như chàng đã nghĩ. Trời! Điều ta nghĩ là sự thật sao?

- Ông tìm ai?

Vân Lâu lắp bắp:

- Bà... bác làm ơn cho tôi biết, ở đây có cô nào tên Tiểu My không?

Bà lão trừng mắt nhìn Vân Lâu, bà xô ngay một tràng thổ ngữ Đài Loan. Vân Lâu hoàn toàn không hiểu gì cả. Vân Lâu lo sợ vô cùng, giữa lúc đó có tiếng nói từ trong nhà vọng ra:

- Ai đó?

Tiếp theo đó là tiếng chân và Tiểu My xuất hiện. Thấy Vân Lâu, nàng sung sướng:

- Anh, vào đây, bà ấy điếc, có nghe gì đâu mà anh nói mất công.

Vân Lâu bước vào sân (khoảng đất thật nhỏ, chàng vẫn khó có thể gọi là sân được), chàng vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh. Gương mặt ngơ ngác của chàng khiến Tiểu My ngạc nhiên:

- Anh Lâu, anh làm gì mà mặt mày lạ lùng thế?

- Anh... anh... Vân Lâu phì cười – Anh cứ nghĩ là chuyện đêm qua chỉ là giấc mơ chứ không có thật.

Tiểu My hiểu ra:

- Anh điên thật!

- Bà lão ấy là ai vậy?

- Người làm.

- Thế à!

Vân Lâu theo chân Tiểu My bước vào nhà, Tiểu My vừa đi vừa nói:

- Nhà bề bộn hết sức, mới sáng sớm ông bố lại bỏ đi mất, anh vào chơi đừng cười nhé?

Vân Lâu thành thật:

- Nếu em đến nhà anh, em sẽ hết nói câu ấy.

- Bao giờ anh cho phép em đến?

- Lúc nào em muốn, ngay bây giờ cũng được.

Vào trong phòng, cài cửa lại xong là Tiểu My ngã ngay vào lòng Vân Lâu, thân thể nàng là cả một hỏa lò đang bốc lửa.

- Suốt đêm qua em chẳng ngủ được phút nào hết cả, chỉ mong cho đến sáng để gặp anh.

- Anh cũng thế.

Vừa nói, Vân Lâu vừa cúi xuống dầm ầm đặt nụ hôn trên môi Tiểu My. Bây giờ Vân Lâu mới thấy rõ sự hoàn toàn khác biệt giữa Hàn Ni với Tiểu My. Hàn Ni là nước, là một dòng suối chảy bất tận. Còn Tiểu My? Nàng cuồng nhiệt như một hỏa sơn, đôi môi nồng cháy của nàng làm chàng say đắm.

Nhìn vào đôi mắt đen nháy của người yêu, Vân Lâu gọi:

- Tiểu My, em là một yêu tinh tình nữ. Lần đầu tiên thấy em, anh đã bị lôi cuốn ngay. Anh thành một thằng khú khờ ngu dại. Em làm anh vừa ngất ngây vừa đau khổ như kẻ tội đồ.

- Thế em có làm anh giận không.

- Có chứ.

- Em làm gì mà anh giận.

Vân Lâu chỉ tay lên trán Tiểu My:

- Em làm cho anh ngẩn ngơ. Em trốn anh chơi như trò ú tim, như chú mèo vờn chuột ai mà chịu nổi.

- Thế anh là chú chuột à?

- Vâng.

- Anh lầm rồi, em mới chính là cô chuột đó. Tiểu My đổi giọng hờn trách – Anh biết không, em đợi anh nhớ anh khôn cùng. Mỗi đêm em nép sau cánh màn, nhìn xuống sân khấu xem anh có đến không, đến rồi có bỏ đi không? Bản nhạc thứ hai là bản nhạc em dành riêng cho anh, em đã sống vì anh rất nhiều, trong khi đó thì thái độ của anh lại lạnh nhạt, anh dày vò, ức hiếp em...

- Thôi đừng nói nữa. Vân Lâu đưa tay bịt miệng người yêu lại – Hai đứa đều điên cả, Tiểu My, có thật em đã đợi anh từ lâu rồi không?

- Anh không tin em à?

- Anh không dám nói là không tin.

Tiểu My áp mặt vào lồng ngực ấm áp:

- Anh cứ giả vờ mãi.

- Tại sao mỗi lần thấy mặt anh là mặt em lạnh như tiền thế?

Vân Lâu nâng cằm Tiểu My lên hỏi, Tiểu My phụng phịu:

- Tại anh làm ngơ trước chứ bộ, lúc nào anh cũng làm em nghĩ muốn nát óc.

- Ai làm ai nghĩ muốn nát óc? Nói mà không biết mắc cỡ.

Tiểu My lách mình ra khỏi vòng tay Vân Lâu:

- Chắc chắn người đó không phải em.

Vân Lâu đuổi theo, giữ lại. Tiếng cười vang lên trong gian phòng thật nhỏ.

- Mọi điều đã qua xem như là những điều ngộ nhận, từ đây chúng ta sẽ yêu nhau, chiều chuộng nhau và không bao giờ cãi lẫy nhau nữa em nhé!

-Cái đó là tùy anh chứ!

- Tùy anh?

- Vâng, nếu anh đừng vuron móng cào em. Anh đừng quên anh là con mèo nhé!

Vân Lâu cười. Tiểu My rời chàng bước tới bên bàn phấn chải lại mái tóc:

- Anh có định đi đâu không?

- Anh muốn mời em dùng cơm trưa.

- Nhà đã có sẵn cơm nước rồi. Cha em đi vắng, tại sao ta không ở nhà dùng cơm rồi đi đâu thì đi!

- Tại sao em không thích dùng cơm tiệm.

- Như thế có thể tiết kiệm được phần nào.

Vân Lâu yên lặng, một lúc mới lên lên tiếng:

- Anh tuy nghèo thật, nhưng không lẽ không đủ tiền mời em dùng một bữa cơm trưa sao?

- Không phải thế, Tiểu My đáp, mắt vẫn nhìn vào kính – Anh còn đi học, lại không có sự giúp đỡ của gia đình, tiết kiệm được chút nào hay chút nấy chứ!

Vân Lâu cười không nói, chàng yên lặng quan sát căn phòng. Gian phòng nhỏ, rộng khoảng sáu mươi mét vuông, chỉ đủ để một chiếc giường, một chiếc bàn trang điểm, một bàn làm việc.

- Gian phòng không xứng chút nào với một cô ca sĩ xinh đẹp như em.

- Ở vào lớp tuổi em, bao nhiêu cô gái khác sắm sửa ăn mặc, còn em còn phải gánh vác cả gia đình, làm sao bì với họ được.

- Vì sao mà em không hát ở Thanh Vân nữa?

Tiểu My chớp nhanh mắt, hình như nàng khóc:

- Mảnh giấy của anh khiến em phải khóc suốt đêm, và em thấy rằng muốn để người ta không coi thường thật không phải dễ. Trong phòng trà, em không được khách ái mộ, ra đường có bị người khinh rẻ, thì...

- Thôi, Tiểu My!

Vân Lâu cắt ngang, Tiểu My vẫn nói:

- Anh đừng cắt ngang, để em nói tiếp. Bắt đầu từ hôm đó em mới thấy rằng tất cả những gì em đã làm đều vô nghĩa. Em chỉ hát cho một người duy nhất nghe, nay người ấy cũng không thèm nghe lại còn mắng nhiếc thậm tệ thì em hát làm gì?

Vân Lâu bước tới vòng tay qua người Tiểu My:

- Tiểu My em, em đừng quên rằng chính em cũng có lỗi. Hôm ấy nếu em không cố tình trêu ghẹo khiến anh phát điên lên thì...

- Còn anh, cô bạn gái kia của anh là ai?

- Đó là Thúy Vi, hôm nào rảnh anh sẽ kể cho em nghe.

Tiểu My liếc nhanh Vân Lâu:

- Anh cũng rắc rối lắm nhé, nào là Hàn Ni, rồi Thúy Vi... còn cô nào khác nữa không?

- Còn em?

- Một người bạn trai cũng không có.

- Hừ, thật không?

Tiểu My chớp mắt:

- Em chỉ có một người bạn thôi.

- Ai? Hấn thế nào?

- Khá lắm.

- Hấn làm nghề gì?

- Còn đi học, hấn là sinh viên.

- Đẹp trai?

- Không đến nỗi nào.

- Hấn có yêu em lắm không?

- Cũng đỡ đỡ vậy thôi!

Bàn tay Vân Lâu trên vai Tiểu My xiết chặt hơn:

- Chắc chắn hấn phải thuộc hạng lưu manh, đều cáng nên em mới không yêu hấn, phải không?

- Không, trái lại hấn là con người đàng hoàng, em cũng thích hấn lắm chứ!

- Hừ, thế em còn gặp anh làm gì? Sao không đến với hấn đi?

- Thì em đang ở cạnh hấn đây còn gì nữa?

Vân Lâu thở phào:

- Tiểu My! Em quá quái thật. Anh phải trị tội em mới được.

Vân Lâu giả vờ hùng hổ, Tiểu My cười lớn, gian phòng hẹp không phải là nơi để nô đùa, Tiểu My tung cửa ra chạy ra phòng khách, Vân Lâu đuổi theo. Một bóng người xuất hiện nơi cổng giọng lè nhè:

- Gì mà cười vui quá vậy, cho tao chơi với coi!

Tiếng cười chợt tắt trên môi Tiểu My:

- Cha... cha lại uống rượu nữa à?

Ông Khiêm loạng choạng bước vào nhà. Suýt tí nữa đã ngã vào người Vân Lâu.

- Tao... tao đâu có say? Thấy Vân Lâu, ông khề khà - Thằng nhỏ này là ai vậy? Ở đâu tới đây vậy? Có phải là bạn mà không hở Tiểu My?

Tiểu My khó chịu:

- Cha vào trong phòng nghỉ đi. Tối ngày cứ say sưa mãi...

Ông Khiêm trừng mắt:

- Cái gì? Mà i mà có bạn trai rồi muốn đuổi bố già mà đi sao?

Tiểu My bước tới, dìu cha tới ngồi trên ghế. Đỡ lấy chai rượu không còn một giọt trên tay ông Khiêm, nàng trách:

- Cha... sao cha uống nhiều thế? Rủi bệnh rồi sao, tiền rượu thiếu ở quán Thanh Phương nhiều quá rồi, cha cứ uống mãi.

Ông Khiêm như quả bóng xì hơi, như chú gà cụp cánh, gục đầu xuống với một chút buồn phiền trong hơi rượu:

- Tiểu My, cha mà hư hỏng thật... Tội nghiệp con tôi, cha mà thật vô tích sự, không làm nên chuyện gì cả, chỉ biết sống bám vào con, bắt con phải đi hát khổ sở...

Tiếng than của ông Khiêm làm Tiểu My rung rung nước mắt:

- Cha, con đã nghỉ hát ở Thanh Vân rồi.

Ông Khiêm trừng đôi mắt đỏ nhìn Tiểu My:

- Sao? Con thôi làm ở Thanh Vân rồi à? Thế... thế... Ông quay sang nhìn Vân Lâu – Có phải hai người sắp lấy nhau không? Cậu lấy con gái tôi rồi cậu có nuôi tôi không?

Tiểu My vừa khó chịu vừa thẹn:

- Cha, sao cha không nói chuyện gì lạ thế? Ai lấy ai hỏi nào đâu?

Ông Khiêm đứng dậy:

- Hai người không lấy nhau à? Tiểu My, con đừng có ngu, dù sao con cũng là con nhà lành, đừng để hấn lợi dụng.

- Cha nói gì lạ thế? Cha say rồi, cha đi ngủ đi!

- Không, tao không có say!

Ông Khiêm nói cứng, nhưng vừa chấm dứt câu nói là ông ngã nhoài xuống ghế. Tiểu My bước tới lay mạnh cha:

- Cha vào phòng ngủ đi, nằm ở đây kỳ quá!

Vân Lâu bước tới nói:

- Em mang chăn ra đắp cho bác, chớ không thể nào bảo bác vào được đâu.

Tiểu My nhìn Vân Lâu với ánh mắt ngại ngùng, lấy tấm chăn đắp cho cha xong nàng bảo Vân Lâu:

- Để em bảo bà người làm chúng ta không dùng cơm nhà nhé.

Vân Lâu gật đầu. Một lúc sau cả hai cùng ra phố, họ yên lặng đi bên nhau. Thái độ lạnh lùng của Vân Lâu khiến Tiểu My lo lắng. Một thứ mặc cảm buồn phiền ray rứt nàng. Chàng đang nghĩ gì? Ta có một người cha say sưa, một gia đình bê bối thế này, chàng có khinh thường ta chăng?

Tiểu My dò hỏi:

- Cha em lúc không uống rượu cũng đang hoang lắm, chỉ có hôm nay... Anh không buồn vì những lời ông ấy nói khi say chứ?

- Tiểu My! Vân Lâu gọi, mắt chàng nhìn thẳng vào mắt Tiểu My – Không cần em giải thích dòng dài, anh hiểu hết rồi, càng hiểu anh càng khâm phục em, càng yêu em. Anh không ngờ trên đôi vai gầy yếu của em lại chất chứa quá nhiều trách nhiệm như vậy. Từ đây, em hãy chia bớt gánh nặng cho anh.

Tiểu My cảm động:

- Vân Lâu, anh tốt thật. Nhưng dù sao chuyện gia đình của em để em lo, em không muốn nhận bất cứ một cái gì của anh cả.

- Tại sao vậy? Tại sao em lại phân biệt của anh, của em?

Tiểu My vội đính chính:

- Không phải thế, nhưng anh còn đi học, anh cũng nghèo cơ mà.

- Trường anh học là trường công mà em...

- Vâng em biết, nhưng tiền anh kiếm được chưa chắc đủ cho anh xài nữa là...

- Anh có thể tìm thêm việc làm.

- Không được, anh làm bấy nhiêu việc cũng mệt lắm rồi, còn để dành thì giờ học nữa chứ. Việc đó em lo được mà.

- Em đi tìm việc à? Anh không muốn thấy em hát ở phòng trà nữa.

- Để em đến tìm ông Hình, biết đâu ông ấy chẳng giúp em một chỗ làm trong hãng của ông ấy?

- Anh không muốn em đến gặp ông ấy.

- Sao vậy?

- Anh ghen.

Tiểu My cười:

- Anh Lâu, anh biết ông Hình đáng cha em mà.

- Nhưng ông ấy không phải là cha thật của em, giữa hai người khác phái sự liên hệ có thể thay đổi dễ dàng. Bây giờ ông ấy đối với em như cha với con

nhưng biết đâu một ngày nào đó có sự thay đổi thì sao? Anh không muốn em đến đây.

Tiểu My cười xòa:

- Anh thật cố chấp. Người ta đã giúp anh mà anh không mang ơn người ta mà trái lại...

- Anh vẫn nhớ ơn, nhưng anh cũng cần bảo vệ tình yêu của anh nữa chứ!

- Đó không phải là cái lý vững. Nhưng nếu theo đúng ý anh thì bây giờ em phải làm sao.

- Để anh nghĩ... à Được rồi!

- Sao anh?

- Anh sẽ đưa em đến gặp một người, người ấy sẽ giúp ta.

- Ai đấy?

- Cha của Hàn Ni.

Tiểu My ngạc nhiên, nàng lúng túng không biết trả lời sao. Hàn Ni, Hàn Ni, kể từ hôm biết Vân Lâu đến nay, cái tên đó như một định mệnh có lẽ không tách rời ra khỏi họ được.

- Sao? Em thấy thế nào? Nhưng anh chắc chắn một điều là sự hiện diện của em sẽ làm ông ấy giết mình ngay.

Tiểu My không tin:

- Có thật em giống Hàn Ni như khuôn đúc không?

- Trừ thái độ, cử chỉ và sức khỏe ra, anh có thể nói em giống Hàn Ni như khuôn đúc.

- Chuyện như chuyện giả tưởng thế à?

- Ừ, chuyện lạ lùng nhưng có thật. Sao? Em chịu đi không?

- Nếu anh muốn.

- Anh muốn.

Tiểu My thở dài:

- Thế thì em đi vậy.

Vân Lâu sung sướng:

- Em ngoan lắm, dùng cơm trưa xong, em đến đặng anh chơi, đến bốn năm giờ chiều chúng ta sẽ đến nhà bác Dương, vì sau năm giờ bác ấy mới có mặt ở nhà.

Tiểu My yên lặng, Vân Lâu hỏi:

- Sao? Em không thích à?

- Không phải không thích, nhưng em thấy nó làm sao ấy.

- Tại sao lại vậy?

Tiểu My ngẩng đầu lên nhìn trời:

- Em cũng không biết, hình như... Em không hiểu tại sao lại có nhiều chuyện lạ lùng như vậy. Và lại, tại sao có em can dự vào... Em thấy ngại ngại...

- Đừng có nghĩ ngợi nhiều em.

Tiểu My nhìn Vân Lâu lo lắng:

- Anh yêu em chỉ vì em giống Hàn Ni thôi à?

Vân Lâu đính chính:

- Không phải vậy đâu em, tình yêu đến đâu phải chỉ vì hình dạng bên ngoài không đâu?

Tiểu My nói thật nhỏ:

- Nhưng em thấy ghen thế nào ấy.

- Đừng có điên, em ạ?

Tiểu My nhìn Vân Lâu, rồi đột nhiên cười, nàng lảng nhanh sang chuyện khác:

- Tìm một nơi nào ăn đi anh, em đói lắm rồi đấy!